

Standpunkt, som jeg anser for det vigtigste ved Sagen, nemlig den Forpligtelse, man har mod den lokale Befolkning, men tillige at veise hele det store Spørgsmaal om, hvad der skal gøres for at beskytte vore Fiskeres naturlige Rettigheder, når det her ikke Stedet, og det vilde neppe forentil det Resultat. Som Sagen foreligger, da dette Fiskeri er gjort til et Regale, som er Gjenstand for Bortforpagtning, vilde jeg anse det for at være forjævet, at reise Spørgsmaalet om Østersfiskeriets Frigivelse, der i alt Fald i enhver henseende ikke kunde ske. Men selv om Staten virkelig vil vindicere sig denne betydelige Indtægt af den lokale Befolkning, Erhverv, tror jeg, at det kunde ske paa en Maade, hvorved man med langt mere sikkerlig Omsorg for de Daagældende kunde beskytte deres Erhverv. Det kunde ske for det første derved, at man istedetfor at bortforpagte Østersfiskeriet, saaledes som det nu sker, lagde en bestemt Afgift paa Fangsten af hvert tusinde Østers og selvfølgelig ved Siden deraf førte Kontrol med Fiskeriet og fastsatte visse Bestemmelser til Fiskeriets Bevarelse osv. Men der er en Gang kommet ind paa at bortforpagte dette Fiskeri, og staar Sagen saaledes, at det i Diebliffet ikke er muligt at komme ind paa en anden Vej, idet der er afsluttet bindende Kontrakter for den nærmeste Fremtid, saa er jeg, naar jeg vil paatale den lokale Befolknings Ret, henvisst til at gøre det med Forpagtningen som Forudsætning, og denne Ret kan da kun ske tydelst derved, at Fiskeriet gaar over til et lokalt Selskab, for saa vidt der er et saadant, som vil overtage Forpagtningen paa Betingelser, der ere nogenlunde rimelige for Statskassen. Og jeg paastaar da endnu, at det ikke er noget fremmed Selskab, som kan være baade i Statskassens Interesse og i sin egen, saa godt som det lokale Selskab kan gjøre det, og naa det fremmede Selskab kan gaa høiere i sit Bud end det lokale Selskab, saa er det fordi det førstnævnte ikke i den Grad som det sidste er henvisst til at tage ethvert som Gensyn til Behandlingen af Fiskeriet for Fremtidens Skyld. Den høitærede Minister udtalte dernæst, at Statsraadet og Schlichts Raad havde havt en hel del Indflydelse paa Østersfiskeriets Udvikling

og at der ikke tilkom Forpagternes nogen For tjeneste i saa henseende, idet de som havde fulgt disse Raad for saa vidt de vare optagne i Kontrakten. Jeg vil nødvendigvis drage nogen Parallel mellem den høitærede Ministers Kundskab i denne Sag og min, men jeg tror dog, at han har overset, at dette langt fra er Tilfældet. De indkomne aarlige Beretninger vise idelig og idelig at der er foretaget gavnlige Foranstaltninger fra Forpagternes Side, uden at der har staet noget derom i Kontrakten. Naar Forpagterne saaledes til 4 og 5 Mar. have indladt at benytte hele Fiskestrækningen, idet aarlig have maattet svare Afgift af 1/2 Skilling til Statskassen, for at Ingen kunde faa Tid til at udvikle sig og gaa en saadan Sværrelse, at den med Siden kunde blive Gjenstand for et betydningsfuldt Fiskeri, saa er dette noget, som ikke har været paalagt dem i Kontrakten, og det er kun et Behold til 10 Tønder, at de have kunnet gjøre det. Naar det endvidere er sagt i Kontrakten, at Minimumsmaalet for den fangte Østers skulde være 2 1/2 Tønder, med alle de fiskede Østers mellem 2 1/2 og 3 Tønder, atter jere selvne indlagte og dels paa gamle Baner og dels paa Stedet, hvor de kunde hingle, saa er dette heller ikke noget, der har været paalagt dem i Kontrakten. Naar de fremdeles med store Bekostninger have nedlagt Bastier, nedbygget med Sernlænder paa Grund af den stærke Strømning, som ligger der, og mange Plads til at udvikle sig, saa har dette heller ikke været paalagt dem i Kontrakten. Den høitærede Minister, naar vel er indre, at der ikke i Kontrakten er sagt, hvad eller hvor meget de skulde gjøre, men kun at de skulde virke til Fiskeriets Udvikling, og naa dette formentlig ikke ved at stille tilstrækkelig Omfang, saa selv jeg ikke for mig selv har ladet 10 Mar. gaa hen, i hvilke man aarlig har modtaget Rapporten, uden at gjøre oprættelse paa, at man ikke ansaa Betingelserne for oplydte, saa meget mere som de Bekostningerne i disse Rapporten have udtalt deres Forberetning om, at de paa Grund af de af dem tilfornede Foranstaltninger vilde faa deres Kontrakt fornyet i 10 og 12. Jeg kan derfor ikke ganske skjende den høitærede Minister for en lidet enfi-